

Το σαθρό θεμέλιο της πνευματικής μας ζωής

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική ζωή](#)

[Πρωτοπρεσβύτερος Γεώργιος Δορμπαράκης](#)

Ξενυχτάμε στην προσευχή, μετέχουμε σε όλες τις ακολουθίες της Εκκλησίας - διαβάζουμε και τα... εξώφυλλα των εκκλησιαστικών βιβλίων! - πηγαίνουμε σε αγρυπνίες, νηστεύουμε και κακοπαθούμε. Και πιστεύουμε ότι με τόσους κόπους που καταβάλλουμε ο Θεός θα μας ανταμείψει. Θα μας δώσει κάποιο ιδιαίτερο χάρισμά Του, πέραν της... αυτονόητης για εμάς υποχρέωσής Του να κάνει πάντα το... θέλημά μας!

«Σαθρό το θεμέλιό μας», επισημαίνει ο όσιος Ιωάννης της Κλίμακος. Και πιο ολοκληρωμένα: «Όποιος απαιτεί πνευματικά δώρα για τους κόπους που καταβάλλει, έβαλε σαθρό θεμέλιο» (λόγ. κα΄ 25). Κτίζουμε δηλαδή στην άμμο: με το παραμικρό το πνευματικό μας οικοδόμημα θα καταπέσει. Κι αυτό γιατί ίσως δεν καταλαβαίνουμε ότι κινούμαστε σε ιουδαϊκά επίπεδα - ο φαρισαίος είναι το πρότυπό μας! Όταν με άλλα λόγια η πνευματική μας ζωή στηρίζεται στην πεποίθηση των καλών και αξιόμισθων έργων μας, τότε τη δικαίωσή μας και την ένταξή μας στη Βασιλεία του Θεού την εξαρτάμε από εμάς τους ίδιους - οι ίδιοι είμαστε οι... λυτρωτές της ψυχής μας. Ανεπίγνωστα μάλλον τον Χριστό Τον

έχουμε βάλει στο περιθώριο. Δεν μας χρειάζεται και πολύ. Τον χρειαζόμαστε μάλλον για να ανταμείβει το... πνευματικό μεγαλείο μας!

Ό,τι κάνουμε όμως από πλευράς πνευματικής αφενός το κάνουμε πάντοτε με τη βοήθεια της χάρης του Θεού - «χωρίς εμού ου δύνασθε ποιείν ουδέν» είπε ο Κύριος -, αφετέρου το κάνουμε για να μπορούμε να διακρατούμε αυτήν τη χάρη. «Όταν ποιήσετε πάντα τα διατεταγμένα υμίν, λέγετε αχρείοι δούλοι εσμέν· ότι ο οφείλομεν ποιήσαι πεποιήκαμεν» - όταν πράξετε όλα αυτά που σας διατάχθηκαν, να λέτε είμαστε άχρηστοι και ελεεινοί δούλοι. Γιατί αυτό που οφείλαμε να κάνουμε κάναμε! Η κατάστασή μας είναι πάντοτε η κατάσταση του δούλου: του χρεώστη και οφειλέτη. Εμείς έχουμε τον Θεό ανάγκη. Εμείς εξαρτώμαστε από Εκείνον. Η ταπείνωση είναι η μόνιμη στάση που μπορεί και μόνον να μας δικαιώσει ενώπιον του Θεού.

Και τι κάνει τότε ο Θεός Πατέρας μας; Βλέποντας την ταπεινή αυτή στάση μας, η οποία προσιδιάζει στου Ίδιου τη στάση - ο Θεός μας είναι αγάπη και ταπείνωση - μας τα δίνει όλα: μας ευλογεί πλουσιοπάροχα κι εκεί που νιώθουμε ότι είμαστε άχρηστοι και βρώμικοι, ότι το μόνο που μας αξίζει είναι η αποπομπή μας από τον Θεό, μας εξυψώνει και μας κάνει σαν κι Αυτόν! Με τα λόγια και πάλι του αγίου της

Κλίμακος: «Όποιος όμως θεωρεί τον εαυτό του χρεώστη δούλο, αυτός ξαφνικά θα λάβει από τον Θεό ανέλπιστα πνευματικό πλούτο» (όπ.π.).

Ο άγιος μέγας Αντώνιος είχε πέσει κάποια στιγμή σ' έναν τέτοιο πειρασμό: πίστεψε ότι οι ασκητικοί του αγώνες θα τον είχαν φτάσει σε ύψη αγιότητας! Κι ο Θεός τον πληροφόρησε: ο τσαγκάρης του χωριού του ήταν μεγαλύτερος από εκείνον! Γιατί ακριβώς είχε ταπείνωση.

pgdorbas.blogspot.com

<https://bit.ly/3iU8I25>